

get, synes Dansk Folkeparti ikke man skal tage? Det var det ene.

Det andet: Finder fru Birthe Skaarup, at der er væsensforskel på den type, hvor vi laver et barn kun for at behandle sygdomme, og så den type, hvor genetisk dårlige fosteranlæg frasorteres?

(Kort bemærkning).

Birthe Skaarup (DF):

Med hensyn til den korte sagsbehandlingstid har jeg givet udtryk for, at hvis vi skulle behandle hele L 187, så syntes jeg, at der var en utrolig kort sagsbehandlingstid. Nu er der taget en del ud af denne her lovgivning, og lad os håbe på, at vi kan få klarlagt alle de spørgsmål, der allerede er stillet i denne her sag, for der er jo allerede indløbet spørgsmål. Efter det, vi har besluttet på vores gruppemøde, har vi fastsat en nogenlunde tidsplan, så vi på ordentlig vis skulle kunne behandle det her.

Det er klart, at denne her lovgivning er en hastlovgivning, men vi har tid til at stille spørgsmål og få svar, og vi tager det op på gruppemødet igen på tirsdag, når vi har set svarene.

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KD):

I begyndelse af fru Birthe Skaarups ordførertale lød det næsten, som om det var sådan, at hvis vi trykker på ja ved tredjebehandlingen, så er det det samme som liv til den lille dreng, og hvis vi trykker på nej, så er det det modsatte.

Men er fru Skaarup overhovedet bekendt med tilfælde, hvor denne her behandling er lykkedes, altså ægsortering, hvor der både er sket fravalg af æg med alvorlige sygdomme, og hvor der er sket tilvalg af æg med det rette væv? Vi har selv tjekket i England, hvor man siger det er foregået i nogle år, og der er det endnu ikke lykkedes i et eneste tilfælde. Ved fru Skaarup, om behandlingen er lykkedes i andre lande eller eventuelt i USA, hvor vi hører, at det foregår? Vi ved, at der er foretaget mange forsøg derovre.

Ved fru Skaarup, om det er lykkedes i nogen tilfælde, så vi i det mindste ved en smule om sandsynligheden og ikke bare får en udtalelse fra en, som vi kalder ekspert i Danmark, men som aldrig har været med til noget af det her?

(Kort bemærkning).

Birthe Skaarup (DF):

Jamen det er jo nogle af de ting, vi skal have udredt her under behandlingen af forslaget. Jeg er da udmærket klar over, at i Jasonsagen fik vi op-

lyst, at der var 90 pct. chance for, at Jason kunne reddes. Det var efter to hormonbehandlinger. Jasons mor fik en hormonbehandling derovre, og derefter følte de ikke, at de kunne klare mere.

Det er da nogle hårde behandlinger, som forældrene er udsat for. Det er da klart, at forældre da må gøre alt muligt for at redde deres barn, men Jasons forældre ønskede tillige at få et barn yderligere.

Jeg ved udmærket, at der er nogle mennesker her i Danmark, der har et anderledes syn på, hvordan man skal gå ind og redde liv. Jeg ved bare, at her er tale om nogle ulykkelige forældre, og at der er tale om en dreng, der har en sygdom, så vi bliver nødt til at lave en ny lovgivning.

Det er jo det, vi skal tage stilling til nu, og så må vi jo have en afklaring af alle spørgsmålene.

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KD):

I Jasons tilfælde, det første tilfælde af arten, som vi har talt om her i Folketinget, fik vi at vide, at alle muligheder var undersøgt, og derfor var der ingen anden mulighed, end at forældrene tog til USA og fik foretaget en behandling. Det lykkedes ikke, de kom så hjem, og der var så alligevel lige en donor.

Mener fru Birthe Skaarup ikke, at der er en anden mulighed end bare at sige, at så må vi jo gå i gang med ægsortering og slippe det løs? Vi kunne også gøre noget mere ved de her knoglemarvsregistre og de her vævsregistre, som vi har. Mener fru Birthe Skaarup ikke, at det ville være konstruktivt på en anden måde at sige; at nu gør vi noget mere ud af det her, så vi er mere sikre på, at vi også fremover kan finde de væv, inden vi begynder på andre behandlinger?

Kl. 18.20

(Kort bemærkning).

Birthe Skaarup (DF):

Det var jo også netop derfor, vi fik udvidet knoglemarvsregisteret, vævsregisteret, her for 2 år siden. Det var Dansk Folkeparti, der var eksponent for det, og jeg synes, det er fint, at vi har fået udvidet registeret.

Jeg er også godt klar over, at man, efter at Jason kom hjem, fandt en knoglemarvsdonor i England, og det syntes jeg var lykkeligt for drengen. Jeg ved ikke, hvorfor donoren pludselig dukkede op, men det kunne man jo også stille spørgsmål om. Det er jo vanskeligt for politikere at svare på den slags her i dag.